

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Zojí Dvořákové a soudců JUDr. Jana Pavlíčka a Mgr. Zdeňka Lehovce v právní věci

žalobce: **Zbyšek P.**, nar. xxx,
bytem xxx, xxx,
zast. Mgr. Šárkou Svobodovou, advokátkou se sídlem Rychnov
nad Kněžnou, Sokolovská 1494,

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2,
Vyšehradská 16,
zast. Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových,
se sídlem Praha 2, Rašínovo nábř. 42,

o zaplacení náhrady škody a nemajetkové újmy v celkové výši 887.996 Kč s příslušenstvím,
k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 22. června
2017, č.j. 28 C 153/2016-149,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku II. v odvoláním napadené části ohledně úroku z prodlení ve výši 8,05% ročně od 16.6.2016 do 15.11.2016 z částky 10 083 Kč **m ě n í** tak, že se v tomto rozsahu žaloba zamítá; ve výroku IV. se rozsudek ohledně částky 177 600 Kč s příslušenstvím **m ě n í** tak, že žalovaná je povinna do 15 dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobci částku 177 600 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Vrzalová.

od 16.6.2016 do zaplacení, jinak se v tomto výroku potvrzuje.

- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 69 590 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky Mgr. Šárky Svobodové.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zastavil řízení co do částky 139 369 Kč (výrok I.), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,05% ročně od 16.6.2016 do 22.9.2016 z částky 129 286 Kč a od 16.6.2016 do 15.11.2016 z částky 10 083 Kč (výrok II.), konstatoval, že neoprávněným trestním stíháním došlo k porušení práv žalobce (výrok III.), zamítl žalobu co do částky 748 627 Kč s příslušenstvím (výrok IV.), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 49 649 Kč (výrok V.) a rozhodl, že se státu nepřiznává náhrada nákladů řízení (výrok VI.).
2. Žalobce se domáhal náhrady škody ve výši 87 996 Kč a náhrady nemajetkové újmy ve výši 800 000 Kč, to vše v souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním proti jeho osobě. Usnesením Policie ČR ze dne 2.1.2013, čj.: KRPH-82549-17/TČ-2012-050771 bylo proti němu zahájeno trestní stíhání pro zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2 trestního zákoníku (dále také jen první skutek). Následně bylo proti žalobci usnesením Policie ČR ze dne 26.8.2014, čj.: KRPH-108582-45/TČ-2013-050771 zahájeno další trestní stíhání pro tentýž zločin (dále také jen druhý skutek). Okresní soud v Rychnově nad Kněžnou rozsudkem ze dne 4.6.2015, č.j. 2 T 126/2013-609 žalobce obžaloby zprostil. V trestním řízení byl žalobce zastoupen advokátem a na nákladech obhajoby vynaložil částku 87 996 Kč. K nemajetkové újmě uvedl, že trestní stíhání trvalo 2 roky a 6 měsíců a mělo devastující účinky na jeho soukromý i profesní život. Pohlavní zneužití dětí je závažný trestný čin společností velmi negativně vnímaný, žalobci hrozilo až 10 let odnětí svobody. Navíc se měl činu dopustit na osobách, které mu byly svěřeny jako vedoucímu tábora. Organizování táborů je žalobcova hlavní činnost a představuje pro něj obživu i naplnění smyslu jeho života. Žalobce prožíval negativní pocity a stavy úzkosti, stresu, nervozity, depresivních nálad, nespavosti, uvažoval i o sebevraždě. Trestní stíhání negativně ovlivnilo jeho vážnost, důstojnost, dobrou pověst a dobré jméno ve společnosti, v pracovním životě. Velmi omezovalo pořádání táborů a dalších akcí v průběhu roku žalobcem, neboť zpráva o jeho něm se mezi rodiči rychle rozšířila a jeden z rodičů rozesílal ostatním rodičům zprávy o obvinění a výstrahu před žalobcem.
3. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že trestní stíhání, které bylo proti žalobci vedeno, bylo nezákonné. To potvrdila sama žalovaná a dne 22.9.2016 žalobci uhradila částku 129 286 Kč (z toho částka byla určena 65 000 Kč na nemajetkovou újmu, částka 1 936 Kč na cestovné pro žalobce a částka 62 350 Kč na náklady obhajoby), dne 15.11.2016 žalovaná dále uhradila částku 10 083 Kč (cestovné právního zástupce žalobce). V tomto rozsahu bylo proto řízení o žalobě po jejím částečném zpětvzetí zastaveno. Ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy vyšel soud prvního stupně z toho, že povaha trestné činnosti, která je společností výrazně odsuzována, navíc v situaci, kdy se jí měl žalobce dopustit jako táborový vedoucí, jakož i trestní sazba až 10 let odnětí svobody u zločinu pohlavního zneužití, výrazně zvýšila intenzitu, s jakou žalobce trestní stíhání negativně vnímal. Dovodil, že je namístež přiznat žalobci zadostiučinění v penězích. Při úvaze o výši zadostiučinění soud prvního stupně vyhodnotil délku trestního stíhání 2 roky a 8 měsíců jako standardní; v osobní sféře žalobce soud prvního stupně nezaznamenal výraznějších dopadů, žalobce sice vyhledal odbornou pomoc, avšak psychologické sezení navštívil toliko 3x; žalobce ani netvrdil, že by vedeným trestním stíháním byly narušeny rodinné či přátelské vztahy. Pokud šlo o pracovní činnost žalobce spočívající v práci s dětmi, soud prvního stupně zaznamenal jediný

negativní e-mail od paní B., který žalobce po jeho zveřejnění na diskusním fóru sdružení xxx xxx smazal a diskusní fórum zrušil. Úbytek počtu dětí na žalobcem organizovaných táborech dle soudu prvního stupně nenastal, neboť i když se některé děti tábora v souvislosti s trestním stíháním neúčastnily, jeli za ně náhradníci. Soud prvního stupně dále provedl srovnání žalobcovy věci s jinými dříve řešenými případy. V první řadě s případem projednávaným u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 42 C 10/2014, ve které se dostalo poškozenému zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 50 000 Kč za situace, kdy poškozený byl trestně stíhán pro trestný čin znásilnění a byl ohrožen obdobnou trestní sazbou jako žalobce. Vzhledem k tomu, že trestní stíhání u žalobce trvalo delší dobu a zásah do pracovní oblasti žalobce byl větší, dospěl soud prvního stupně k závěru, že by se žalobci mělo dostat vyššího odškodnění jeho nemajetkové újmy. Za přiměřené odškodnění nemajetkové újmy považoval soud prvního stupně částku 65 000 Kč, kterou již žalovaná v průběhu řízení žalobci zaplatila, proto žalobu ve zbývající části tohoto nároku zamítl. Dále se soud prvního stupně zabýval nárokem na náhradu škody v podobě nákladů vynaložených na obhajobu. Mezi účastníky byly sporné tři úkony právní služby. Účast právního zástupce na podání vysvětlení žalobce dne 24.6.2014 soud prvního stupně vyhodnotil tak, že souvisí s usnesením o zahájení trestního stíhání ze dne 26.8.2014 pro druhý skutek, ale nemůže být odškodněna pro absenci příčinné souvislosti s usnesením o zahájení tohoto trestního stíhání, jelikož mu předcházela. Ohledně přítomnosti právního zástupce žalobce u výsledech dne 29.9.2014 soud prvního stupně uzavřel, že výslechy se sice konaly na dvou místech, ale v souhrnu šlo o jeden úkon právní služby. K odměně za podanou ústavní stížnost soud prvního stupně uvedl, že nešlo o úkon právní služby, který by byl účelně vynaložen v souvislosti s obhajobou žalobce v trestní věci. Soud prvního stupně tak dospěl k závěru, že žalobci žádný doplatek na náhradě nákladů vynaložených na obhajobu v trestní věci nenáleží. Dále žalobci přiznal úrok z prodlení z částky 129 286 Kč a z částky ve výši 10 083 Kč, které sice byly žalovanou uhrazeny, ale až poté, co se žalovaná dostala do prodlení po uplynutí zákonné 6 měsíční lhůty pro vyřízení předběžně uplatněného nároku; prodlení počalo dne 16.6.2016, a u částky 129 286 Kč skončilo dne 22.9.2016, u částky 10 083 Kč pak dne 15.11.2016.

4. Proti rozsudku podali včasné odvolání žalobce, ten proti výrokům IV. a V., i žalovaná, ta pouze proti výroku II. v rozsahu, kterým jí bylo uloženo zaplatit úrok z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 10 083 Kč od 16.6.2016 do 15.11.2016.
5. Žalobce ve svém odvolání soudu prvního stupně vytkl, že nedostatečně zohlednil okolnosti jeho případu v porovnání s případy, s nimiž jeho případ srovnával. Ačkoli soud prvního stupně dospěl k závěru, že je namístež žalobci přiznat vyšší odškodnění než v případě projednávaném pod sp. zn. 42 C 10/2014 (žalobce C.), kde bylo přiznáno 50 000 Kč, není ve skutečnosti odškodnění poskytnuté žalobci ve výši 65 000 Kč vyšší, neboť žalobci C. bylo poskytnuto 8 333 Kč za každý měsíc trestního stíhání, zatímco žalobci bylo poskytnuto menší zadostiučinění, jen 2 031 Kč za měsíc. Ostatní případy vybrané ke komparaci žalobce odmítl jako nepřiléhavé. Žalobce dále uvedl, že byl po celou dobu trestního stíhání ve velkém stresu, zda jeho přátelské projevy vůči dětem opět nezavdají příčinu k dalšímu trestnímu stíhání, žádná činnost ho netěšila, pomýšlel i na sebevraždu. Příspěvek na webových stránkách, který žalobce po jeho objevení smazal, nebyl jedinou negativní reakcí, jak uvádí chybně soud prvního stupně. O probíhajícím trestním stíhání se dozvěděli táborařové vedoucí z e-mailu, který jim byl zaslán jednou z matek dětí, které byly vyslýchány. Odvolatel soudu prvního stupně vytkl, že nepřihlédl k pochybením, kterých se orgány činné v trestním řízení dopustily u druhého skutku, u něhož od počátku nebyly dány zákonné předpoklady pro zahájení trestního stíhání. Soud prvního stupně dle žalobce rovněž při úvaze o výši odškodnění nezohlednil důvody, pro které byl žalobce zproštěn obžaloby. U druhého skutku k tomu došlo proto, že tento skutek nebyl trestným činem, což soud prvního stupně zcela pominul. Dále poukazoval žalobce na různé přístupy žalované k odškodňování nemajetkové újmy a uváděl příklady různé výše přiznaných odškodnění. Žalobce nesouhlasil ani se závěry soudu

prvního stupně ohledně náhrady majetkové újmy. K podání vysvětlení dne 24.6.2014 uvedl, že bylo provedeno v rámci předmětného trestního stíhání po vrácení věci státnímu zastupitelství k došetření a jedná se o úkon v příčinné souvislosti s usnesením o sdělení obvinění z prvního skutku. K výslechu svědků uvedl, že v čase 10:35 hod - 11:42 hod se konal výslech na Praze 4, následoval přejezd na Prahu 8, kde se konal úkon v čase 13:03 hod - 13:26 hod a poté po přestávce delší než 2 hodiny další úkon v čase 15:31 hod - 15:53 hod. První dva výslechy se konaly každý na jiném místě (místně nenavazovaly) a třetí po přestávce delší než 2 hodiny (časově nenavazoval), proto je nutné považovat všechny výslechy za samostatné úkony právní pomoci a součet dob jejich trvání je irelevantní. Žalobci tedy náleží náhrada za tři úkony právní pomoci a tři režijní paušály nikoli pouze dva, které mu žalovaná uhradila. Ohledně nákladů spojených s ústavní stížností proti zahájení trestního stíhání žalobce žádal, aby je odvolací soud posoudil dle obsahu ústavní stížnosti jako náklady vynaložené na to, aby trestní stíhání bylo co nejdříve skončeno a pochybení orgánů činných v trestním řízení napraveno a aby nedocházelo k další újmě na právech žalobce, neboť zprošťujícím rozsudkem v trestní věci bylo posléze potvrzeno, že zásah do práv žalobce v podobě trestního stíhání pro druhý skutek byl nesprávný a neodůvodněný. Zdůraznil, že odčiněny by měly být všechny škody, které žalobce v důsledku nezákonného rozhodnutí utrpěl, a nahrazeny všechny náklady, které k odstranění nezákonného rozhodnutí vynaložil. Za nesprávné považoval žalobce i rozhodnutí soudu prvního stupně o náhradě nákladů řízení. Soud prvního stupně žalobci přiznal nárok na odměnu za 6 úkonů právní pomoci, ačkoli právní zástupkyně žalobce v řízení vykonala celkem 9 úkonů. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud žalobě vyhověl v plném rozsahu a přiznal žalobci právo na plnou náhradu nákladů řízení.

6. Žalovaná v odvolání nesouhlasila s tím, že jí soud prvního stupně uložil povinnost zaplatit žalobci úrok z prodlení z částky 10 083 Kč od 16.6.2016 do 15.11.2016. Uvedla, že důkazy (technický průkaz) k prokázání nároku na cestovné v částce 10 083 Kč žalobce doložil až 10.10.2016 a poté dne 10.11.2016 žalovaná tuto částku uhradila, tudíž je přesvědčena, že se do prodlení nedostala. Proto navrhla, aby odvolací soud v tomto rozsahu žalobu zamítl.
7. Žalobce ani žalovaná písemně vyjádření k odvolání druhého účastníka nepodalí.
8. Odvolací soud z podnětu podaných odvolání přezkoumal napadený rozsudek a řízení, které jeho vydání předcházelo, dle § 212 a § 212a o.s.ř. Dospěl k závěru, že důvodné je odvolání žalované a částečně je důvodné i odvolání žalobce.
9. Odvolací soud nejprve posuzoval odvolání žalobce. Zcela správný je závěr soudu prvního stupně, že intenzita nemajetkové újmy žalobce vyžaduje poskytnutí zadostiučinění v penězích. Soud prvního stupně postupoval rovněž správně, pokud ve svých úvahách vycházel ze srovnání s obdobnými případy odškodnění nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného trestního stíhání a porovnával podstatné společné a rozdílné znaky. Tento postup soudu prvního stupně odpovídá názoru Nejvyššího soudu, který v rozsudku ze dne 16.9.2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněném pod číslem 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek uvedl, že výše soudem přiznaného zadostiučinění musí odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují. Příklad projednávaný Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. 42 C 10/2014 (žalobce C.), na který soud prvního stupně odkazuje především, vykazuje společné znaky s případem žalobce jak ve výši trestní sazby, která žalobci hrozila, tak i v tom, že v obou případech šlo o trestný čin, s nímž je spojeno i výrazné společenské odsouzení pachatele takového činu. Správný je pak závěr soudu prvního stupně, že v případě žalobce šlo o trestní stíhání několikanásobně delší (2 roky a 8 měsíců) než v případě C. (6 měsíců) a žalobce byl ohrožen i dopadem do pracovní oblasti, zatímco žalobce C. byl nezaměstnaný, pročež musí být žalobcovo odškodnění vyšší. Za nesprávný je však třeba označit závěr soudu prvního stupně, že výše přiměřeného odškodnění žalobce odpovídá částce 65 000 Kč, tedy jen o 15 000 Kč více než

v případě C. Se žalobcem sice nelze souhlasit v porovnávání měsíčního odškodnění. Jak totiž uvedl Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 16.9.2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, není možné vyšší odškodnění nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním odvozovat od určité (výchozí) částky za měsíc či rok trestního stíhání. Žalobci je však nutno přisvědčit v tom, že soud prvního stupně dostatečně nevzal v úvahu, že délka jeho trestního stíhání výrazně přesáhla délku trestního stíhání v případě C. Délka trestního stíhání žalobce se tudíž musí adekvátně odrazit i ve výši přiznaného zadostiučnění. Soud prvního stupně rovněž nevzal v úvahu, jak mu přílehavě žalobce vytkl, že žalobce byl obžaloby zproštěn u prvního skutku dle § 226 písm. a) trestního řádu (tedy že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl stíhán) a u druhého skutku dle § 226 písm. b) trestního řádu (tedy že skutek není trestným činem), přičemž jak uvedl Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 3.7.2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, tyto důvody zproštění obžaloby zvyšují intenzitu způsobené nemajetkové újmy. Nesprávný je i závěr soudu prvního stupně, že ohledně negativních dopadů na práci žalobce byl prokázán pouze jediný negativní e-mail od paní B., který žalobce obratem smazal. Odvolací soud zopakoval důkaz e-mailovou korespondencí ze dne 27.6.2013 a 26.6.2013, ve které byl žalobce upozorněn na e-mail podepsaný Petra B., v němž tato osoba varuje před žalobcem, přičemž je z něho patrné, že jej rozeslala více lidem s tím, aby informaci o trestním stíhání žalobce šířili dále. Tímto důkazem bylo prokázáno, že nešlo pouze o jeden negativní e-mail na diskuzním fóru, ale o zprávu rozeslanou širšímu okruhu lidí. I tato okolnost zvyšuje intenzitu způsobené nemajetkové újmy. Odvolací soud dále zopakoval dokazování přípisů žalobce ze dne 21.11.2012 a ze dne 30.10.2013, adresovanými orgánům činným v trestním řízení, v nichž žalobce popisuje, jak silně na něj dopadá, že trestní stíhání zpochybnilo výsledky jeho celoživotní práce. Důkazy, které odvolací zopakoval, tak bylo prokázáno, že dopad do pracovní sféry žalobce byl značný, a i z tohoto důvodu je třeba přistoupit ke zvýšení částky, které byla žalobci přiznána jako zadostiučnění.

10. Odvolací soud tak na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že jako odpovídající zadostiučnění za nemajetkovou újmu žalobce nepostačuje částka 65 000 Kč, která již byla žalobci vyplacena, ale s přihlédnutím k výše popsaným okolnostem tohoto případu, které soud prvního stupně nedostatečně zhodnotil, je přiměřeným zadostiučněním částka 240 000 Kč. Žalobci již bylo vyplaceno 65 000 Kč, odvolací soud mu proto přiznal právo na doplatek zadostiučnění za nemajetkovou újmu ve výši 175 000 Kč.
11. Na druhou stranu je nutné uvést, že žalobcem žalovaná částka 800 000 Kč nebyla požadavkem v přiměřeném. Pro srovnání je možno uvést věc projednávanou u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 31 C 389/2014; v tomto řízení bylo žalobci, který byl rovněž nezákonně stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu pohlavního zneužití, poskytnuto zadostiučnění v celkové výši 400 000 Kč, trestní stíhání sice trvalo jen cca 10 měsíců, ale obviněný byl přímo na pracovišti zatčen, dva dny byl umístěn v cele předběžného zadržení, jeho případ byl široce medializován v celostátních sdělovacích prostředcích a byl prokázán velmi nepříznivý vliv na jeho rodinný život. Žádná z takto významných okolností zvyšujících intenzitu způsobené nemajetkové újmy u žalobce zjištěna nebyla.
12. Dále odvolací soud posuzoval odvolání žalobce v rozsahu zamítnutého nároku na doplatek náhrady škody představující náklady vynaložené na právní zastoupení v trestním řízení. Soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru, že podání vysvětlení, které se konalo dne 24.6.2014, souvisí až s druhým skutkem, pro který bylo trestní stíhání se žalobcem zahájeno až usnesením ze dne 26.8.2014, což je zcela zřejmé z popisu skutkových okolností tak, jak je v protokolu o podání vysvětlení uveden. Nijak tedy nesouvisí s prvním skutkem, pro který již v době podání vysvětlení bylo trestní stíhání vedeno. Jelikož podání vysvětlení předcházelo zahájení trestního stíhání pro druhý skutek, nelze dovodit příčinnou souvislost s nezákonným trestním stáním, tudíž jej nelze odškodnit. Tento nárok žalobce sestávající z odměny za zastoupení 2 300 Kč, režijního paušálu 300 Kč, cestovného 2 372 Kč a náhrady za promeškaný čas 1 200 Kč tak není důvodný. Stejně tak je správný závěr

soudu prvního stupně, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů vzniklých v souvislosti s právním zastoupením v řízení o ústavní stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Zcela správně soud prvního stupně odkázal na stanovisko Nejvyššího soudu České republiky ze dne 8.6.2016, sp.zn. Cpjn 31/2014, kde byl jasně vyjádřen názor, že náklady právního zastoupení účastníka v řízení o ústavní stížnosti nejsou škodou, za níž by odpovídal stát; a dále Nejvyšší soud konstatoval, že rozhodování o nákladech řízení před Ústavním soudem vůbec nespadá do civilní soudní pravomoci. Tento závěr nelze nijak prolomit. Nesprávně však soud prvního stupně posoudil nárok na odměnu za zastoupení při výsleších konaných dne 29.9.2014 nejprve od 10:35 hod. do 11:45 hod. na Praze 4, následně od 13:03 hod. do 13:26 hod. na Praze 8 a poté od 15:31 hod. do 15:53 hod. na Praze 4. Žalobce přiléhavě odkázal na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7.11.2001, sp. zn. 8 To 143/01, a na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 11. 2001, sp. zn. 8 To 143/01, kde byla řešena otázka místní a časové návaznosti úkonů trestního řízení. Vzhledem k tomu, že první dva výslechy se konaly každý na jiném místě (místně nenavazovaly) a třetí po přestávce delší než dvě hodiny (časově nenavazoval), je nutné považovat každý z nich za samostatný úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. e) advokátního tarifu. Žalobce má tudíž právo na náhradu nákladů za tři úkony právní služby a na tři režijní paušály, nikoli pouze na dva, které mu žalovaná uhradila. Odvolací soud proto žalobci přiznal právo na náhradu škody spočívající v odměně za jeden úkon právní služby ve výši 2 300 Kč (výše odměny nebyla mezi účastníky sporná) a jeden režijní paušál 300 Kč.

13. Odvolací proto soud postupoval podle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. a rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku IV. ohledně částky 177 600 Kč změnil tak, žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku 177 600 Kč (z toho 175 000 na náhradě nemajetkové újmy a 2 600 na náhradě škody) spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 16.6.2016 do zaplacení. Přičemž nárok na úrok z prodlení vznikl žalobci od dne následujícího poté, co žalované uplynula zákonná lhůta šesti měsíců pro vyřízení předběžně uplatněného nároku.
14. Dále se odvolací soud zabýval odvoláním žalované, která tvrdila, že ohledně částky 10 083 Kč představující cestovné vynaložené v trestním řízení se nedostala do prodlení po uplynutí lhůty šesti měsíců pro vyřízení nároku, neboť důkazy (technický průkaz) k prokázání nároku na cestovné v částce 10 083 Kč žalobce doložil až 10.10.2016. Tato odvolací námitka je důvodná. Nárok na náhradu škody je žalovaný povinen prokázat, technický průkaz vozidla je nezbytným důkazem pro prokázání nároku na požadované cestovné. Po žalované přitom nelze požadovat, aby v rámci předběžného projednání nároku důkazy sama za žalovaného, který byl navíc zastoupen advokátem, obstarávala (např. v trestním spise). Proto se ohledně nároku na cestovné nemohla žalovaná dostat do prodlení dříve, než jí byl relevantní důkaz předložen, poté byla v přiměřené lhůtě povinna plnit. Žalobce nesporeoval, že technický průkaz doložil až 10.10.2016, žalovaná po jeho doložení plnila, k prodlení tedy nedošlo, a žalobci nevznikl v tomto rozsahu nárok na úrok z prodlení.
15. Odvolací proto soud podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku II. ohledně úroku z prodlení ve výši 8,05% ročně od 16.6.2016 do 15.11.2016 z částky 10 083 Kč změnil tak, že v tomto rozsahu žalobu zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 2 o.s.ř. Za použití § 142 odst. 1, 2 o.s.ř., byla přiznána žalobci, který byl procesně úspěšnější.
17. Žalobce uplatnil dva nároky. V řízení před soudem prvního stupně byl úspěšný ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy (byť mu byla přiznána jen část žalované částky viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5.2.2014, sp.zn. 30 Cdo 2707/2013), s nárokem na náhradu majetkové škody byl úspěšný co do části v rozsahu 76 969 Kč (z čehož 74 369 Kč zaplatila žalovaná v průběhu řízení a 2 600 Kč mu bylo přiznáno v odvolacím řízení) což činí 87,5% z celkově

žalované částky, ve zbytku v rozsahu 12,5% žalované částky úspěšný nebyl. Odvolací soud vyšel při určení odměny ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy z § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, dle kterého činí tarifní hodnota 50 000 Kč, což odpovídá konstantní judikatuře Nejvyššího soudu (viz rozsudek ze dne 29.1.2014, sp.zn. 30 Cdo 3378/2013). Žalobci proto za řízení před soudem prvního stupně ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy náleží náhrada nákladů řízení, kterou tvoří odměna advokáta za sedm úkonů právní služby po 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu (převzetí věci, sepis žaloby, 3x účast u jednání, za jednání 26.4.2017 dva úkony, částečné zpětvzetí žaloby), paušální náhrada hotových výdajů advokáta za sedm úkonů právní služby po 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, náhrada za čas promeškaný na cestě ve výši 3 600 Kč (3x 12 půlhodin á 100 Kč) dle ust. § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu a cestovné ve výši 6 522 Kč dle ust. § 157 odst. 4 zák. č. 262/2006 Sb. zákoníku práce a ust. § 4 písm. a) vyhl. č. 440/2016 Sb. (3 x při cestě Rychnov nad Kněžnou – Praha a zpět tj. 312 km, spotřebě 10,4 l/ 100 km, průměrné ceně benzínu 29,50 Kč/ l a sazbě za použití motorového vozidla 3,90 Kč/km – jedna cesta celkem 2 174 Kč), celkem tedy 33 922 Kč. Ohledně nároku na náhradu majetkové škody má žalobce s ohledem na výše uvedený poměr úspěchu a neúspěchu nárok na 75 % nákladů řízení. Náhrada nákladů sestává z odměny advokáta za sedm úkonů právní služby po 4 620 Kč dle § 7 advokátního tarifu (převzetí věci, sepis žaloby, 3x účast u jednání, za jednání 26.4.2017 dva úkony, částečné zpětvzetí žaloby), paušální náhrada hotových výdajů advokáta za sedm úkonů právní služby po 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 34 440 Kč z čehož žalobci náleží poměrná část 25 830 Kč. V souhrnu za řízení před soudem prvního stupně žalobci náleží náhrada nákladů řízení v částce 59 752 Kč. Žalobce ještě požadoval odměnu za vyjádření ze dne 10.10.2016, to však ve spise založeno není, a za podání ze dne 12.12.2016, kterým nesouhlasil s rozhodnutím věci bez jednání, to však je pouze procesní vyjádření, nikoli podáním ve věci samé, za něž by náležela odměna.

18. V řízení před odvolacím soudem byl žalobce úspěšný ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy, ohledně nároku na náhradu škody byl z větší části neúspěšný. Odvolací soud mu proto přiznal pouze náhradu nákladů řízení souvisejících s nárokem na náhradu nemajetkové újmy. Odvolací soud vyšel při určení odměny rovněž z § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu. Žalobci za řízení před odvolacím soudem náleží náhrada nákladů řízení, kterou tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu (podání odvolání, účast u jednání), paušální náhrada hotových výdajů advokáta za dva úkony právní služby po 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, náhrada za čas promeškaný na cestě ve výši 800 Kč (8 půlhodin á 100 Kč) dle ust. § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu a cestovné ve výši 2 238 Kč (cesta Rychnov nad Kněžnou – Praha a zpět tj. 312 km, spotřebě 10,4 l/ 100 km a průměrné ceně benzínu 30,50 Kč/ l), celkem tedy 9 838 Kč.
19. Za řízení před soudy obou stupňů tak žalobci náleží náhrada nákladů řízení ve výši 69 590 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, pokud na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

Praha 25. ledna 2018

JUDr. Zoja Dvořáková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Vrzalová.